

[Statsministeren]

erhvervsskatten. Socialdemokratiet foreslår derimod stigende udgifter: i 1993 godt 3 mia. kr. mere end nu.

Så er der for det tredje kommunerne. Regeringen foreslår en reduktion af kommuneskatterne med 2 pct. eller for at være præcis – det har jo været drøftet meget her i dag – 2 procentpoint og kommunale besparelser. Socialdemokratiet foreslår ikke skatteændringer, men derimod kommunale udgiftsforhøjelser.

Hvis jeg så skal gøre samlet status, når jeg til det resultat, at Socialdemokratiet på det statslige område slækker finanspolitikken gradvis, ikke så meget til at begynde med, men meget betydeligt i det længere løb, således at lempelsen i 1993 er på i al fald 16 mia. kr.

Heroverfor står, at regeringens forslag med hensyn til statens finanspolitik stort set er neutrale, og derfor er jeg nødt til at sige klart i dag, og det er et bidrag til den rent saglige debat: Der er ikke råd til at uddele finanspolitiske gaver i den vældige størrelsesorden, som disse socialdemokratiske planer lægger op til. Det mener vi ikke Danmarks økonomi for tiden kan tåle.

Så ved jeg godt, at Socialdemokratiet siger – det må ikke glemmes – at denne lempelse modsvares af en stigende pensionsopsparing og af indkomstpolitikken. Men det mener vi ikke holder.

Regeringen har samme målsætning om en stigende pensionsopsparing og om lave lønstigninger som Socialdemokratiet; men vi mener, at hvis vi samtidig med en stigende privat opsparing slækker finanspolitikken med et to-cifret milliardbeløb, er vi lige vidt. Og det er et to-cifret milliardbeløb. Det nærmer sig over den 5-års-periode, vi taler om, 1990–1994, nogle kæmpetal, i al fald 80 mia. kr., måske endda mere.

Her ligger det store problem i forbindelse med at etablere enighed om selve den økonomiske politik.

Lad mig dernæst sige noget om forslag nr. B 13, altså forslaget om indkomstpolitikken. Egentlig er den principiele enighed på dette område ganske stor. For at sikre vækst i produktion og beskæftigelse, så vi for alvor kan få bragt arbejdsløsheden ned – det er jo det, vi ønsker – er det af afgørende betydning, at lønstigningerne bliver meget lave i de næste år. Det tror jeg de fleste i Folketinget kan samles om.

Jeg tror også, at der er stor forståelse for det nu hos arbejdsmarkedets parter, og regeringen er ligesom Socialdemokratiet indstillet på at virke for dette i en dialog og i et samarbejde med arbejdsmarkedets parter.

Som en konkret rettesnor regner vi med, at lønstigningerne skal ligge 1,5 pct. under stigningstakten i udlandet, lønstigninger, som for øjeblikket i EMS-landene udgør ca. 4,5 pct. Så er det lige for, at der herefter kun bliver ca. 3 pct. tilbage til danske lønstigninger eller omkostningsstigninger.

Det er en ganske snæver ramme, og det kræver en betydelig indsats at nå det mål. Men hvis det lykkes, har vi også nået meget, nemlig at få tilvejebragt forudsætningerne for en varig og holdbar nedsættelse af arbejdsløsheden. Og det vil have lykkelige konsekvenser socialpolitisk og naturligvis også fordelingspolitisk.

Vi er ikke enige om alle detaljerne endnu. F.eks. nævnes det, at ekstraintjtjeningen i erhvervene bl.a. skal anvendes til øgede investeringer. Sådan siger Socialdemokratiet. Men vi mener, at det *kan* man, og det *skal* man, ikke lovgive om. Til gengæld viser alle erfaringer, at øgede investeringer helt af sig selv følger, når overskuddet er tilstrækkeligt. Derfor mener vi ikke, det er nødvendigt eller ønskeligt eller muligt med lovgivning om dansk erhvervslivs investeringer. Det er næsten ikke til at skrive lovparagraffer om.

Vi er heller ikke enige om, at det er nødvendigt med priskontrol og indkomstovervågning. Realiteten er den, at ingen af delene effektivt kan praktiseres. Her tror vi det bedste middel er en kraftig, fri konkurrence.

Endelig må jeg sige, at vi er skeptiske over for, om indkomstpolitikken nu også kan bære alle de byrder, Socialdemokratiet vil lægge på den. Vi tror ikke rigtig derpå, medmindre vi – og nu kommer vi så til noget, der har med struktur at gøre – gennemfører arbejdsmarkedsreformer, laver om på noget tilvandt for at få noget bedre, som har mere positive virkninger. Det kommer jeg til om et øjeblik. Men jeg vil altså gentage: Hovedsigtet tror jeg vi er enige om, og vi er villige til en positiv udvalgsbehandling af forslaget om indkomstpolitik.

Jeg skal nu vende mig til Socialdemokratiets beslutningsforslag nr. B 14 om en pensionsreform, og jeg vil gerne præcisere, hvad der her er og hele tiden har været regeringens holdning.